

Sygn. akt II C 1145/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 sierpnia 2020 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, Wydział II Cywilny, w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia Sądu Rejonowego A. M.

Protokolant: sekretarz sądowy M. M.

po rozpoznaniu w dniu 11 sierpnia 2020 roku w Łodzi, na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
z siedzibą w W.

przeciwko Z. A.

przy udziale interwenienta ubocznego po stronie powodowej - Prokury Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego
z siedzibą we W.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powódki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz pozwanego Z. A. kwotę 1.217 zł (jeden tysiąc dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;
3. oddała wniosek interwenienta ubocznego o zasądzenie kosztów postępowania.

Sygnatura akt II C 1145/19

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 13 lipca 2016 roku wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym, powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo-akcyjna z siedzibą w W., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika – adwokata, wniósł o zasądzenie od pozwanego Z. A. kwoty 1.660,81 złotych. Nadto powód żądał zasądzenia kosztów sądowych, kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż pozwany zawarł w dniu 8 listopada 2014 roku z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowę pożyczki za pomocą środków porozumiewania się na odległość. Termin jej spłaty przypadał na dzień 7 grudnia 2014 roku, zaś roszczenie stało się wymagalne w dniu 8 grudnia 2014 roku. Wierzytelność z tytułu umowy pożyczki została przeniesiona na powoda w drodze umowy cesji z dnia 31 marca 2015 roku. Na kwotę dochodzoną pozwem składały się: kwota niespłaconej pożyczki w wysokości 1.400,00 zł, odsetki umowne w wysokości czterokrotnej stopy lombardowej – 201,81 zł, opłaty manipulacyjne za czynności windykacyjne w wysokości 59,00 zł (pozew k. 4-7).

W dniu 22 września 2016 roku Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydziale Cywilnym wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym uwzględniający w całości żądanie pozwu (nakaz k. 7v)

Korespondencję do pozwanego, zawierającą nakaz zapłaty wraz z pozwem, kierowano na adres ul. (...), miejscowość C., oraz na adres: ul. (...), miejscowość C., jednakże została ona zwrócona jako niepodjęta w terminie.

W konsekwencji, na mocy zarządzenia referendarza sądowego z dnia 4 kwietnia 2017 roku, pozostawiono korespondencję dla pozwanego w aktach sprawy, ze skutkiem doręczenia na dzień 15 listopada 2016 roku. (zwroty korespondencji k. 8-8v, 10v-11, zarządzenie k. 11v)

Postanowieniem z dnia 16 czerwca 2017 roku nadano klauzulę wykonalności nakazowi zapłaty z dnia 22 września 2016 roku na rzecz powoda. (postanowienie k. 12)

W dniu 14 sierpnia 2019 roku pełnomocnik pozwanego wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty z dnia 22 września 2016 roku, w którym zaskarżył nakaz zapłaty w całości oraz wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów postępowania. Podniósł,

iż adres pozwanego wskazany w pozwie nie jest jego adresem zamieszkania, gdyż pozwany od 1999 roku na stałe zamieszkuje w Ł. przy ul (...). W konsekwencji, wydany nakaz zapłaty nigdy nie został prawidłowo doręczony pozwanemu, zaś sam pozwany dopiero w dniu 5 sierpnia 2019 roku dowiedział o toczącym się przeciwko niemu postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym na wniosek wierzyciela Prokura Niestandaryzowany Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W.. Dodatkowo pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie powództwa w całości i wskazał, że Z. A. nigdy nie zawierał umowy ani z powodem, ani z pierwotnym wierzycielem spółką (...). Poinformował, iż nieznaną pozwanemu osobą trzecią weszła bezprawnie w posiadanie jego numeru PESEL oraz numeru dowodu osobistego, zaś pozostałe dane adresowe – wskazane w umowie pożyczki – były nieprawdziwe. Załączył dokumenty prowadzonej w tym przedmiocie sprawy karnej. Pełnomocnik podkreślił, że będące przedmiotem powództwa zobowiązanie zostało zaciągnięte nie przez pozwanego, a przez inną nieznaną osobę, która bezprawnie uzyskała dane osobowe Z. A.. (sprzeciw od nakazu zapłaty k. 15v-18v, pełnomocnictwo k. 27v)

Pełnomocnik pozwanego nadto wniósł w dniu 14 sierpnia 2019 roku skargę na postanowienie referendarza sądowego z dnia 16 czerwca 2016 roku w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności, w której również podniósł zarzuty dotyczące braku skutecznego doręczenia nakazu zapłaty z powodów podanych powyżej. (skarga k. 29-30v)

Postanowieniem z dnia 20 sierpnia 2019 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydziale Cywilnym przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu dla Łodzi – Widzewa w Łodzi (postanowienie k. 36)

Ponadto postanowieniem z dnia 4 września 2019 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydziale Cywilnym uchylił postanowienie z dnia 16 czerwca 2017 roku o nadaniu klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty z dnia 22 września 2016 roku (postanowienie k. 39v-40)

Pismem z dnia 12 września 2019 roku pełnomocnik pozwanego podniósł zarzut braku legitymacji czynnej powoda i wskazał, że nakaz zapłaty wydany przeciwko pozwanemu został zaopatrzony w klauzulę wykonalności na rzecz Prokura Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego

z siedzibą we W. w związku z cesją wierzytelności z dnia 19 września 2017 roku. Podkreślił, że na moment wniesienia sprzeciwu 10 sierpnia 2019 roku, powód nie jest uprawniony do dochodzenia wierzytelności, gdyż przed tą datą została ona zbyta na rzecz Prokura Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego (pismo k. 61v-63v)

Pismem z dnia 4 grudnia 2019 roku pełnomocnik powoda poinformował, iż w dniu 29 listopada 2016 roku doszło do przekształcenia formy prawnej powoda na (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., zaś w dniu 5 lipca 2019 roku zmieniła się nazwa spółki – aktualnie brzmi ona (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.. Wniósł także o wezwanie do udziału w postępowaniu Prokura Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego jako nabywcy wierzytelności w drodze umowy cesji z dnia 19 września 2017 roku (pismo k. 75-76).

Pismem z dnia 12 marca 2020 roku Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty – reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, radcę prawnego – przystąpił do sprawy jako interwenient uboczny po stronie powoda i wniósł o zasądzenie kwoty zgodnie z żądaniem pozwu na rzecz powoda oraz kosztów procesu na jego rzecz (pismo interwenienta k. 140-142).

Na rozprawie w dniu 11 sierpnia 2020 roku pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w podwójnej stawce (protokół rozprawy k. 241).

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8 listopada 2014 roku została zawarta w drodze elektronicznej umowa pożyczki odnawialnej numer (...). Jako pożyczkobiorca został wskazany Z. A., zamieszkały w miejscowości C. ul. (...). Termin spłaty pożyczki został określony na dzień 7 grudnia 2014 roku. Tekst umowy nie był podpisany przez żadną ze stron umowy. Na mocy umowy pożyczki pożyczkodawca (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. przełał kwotę 1.400,00 zł na rachunek bankowy numer (...) prowadzony przez (...) Bank S.A. (email potwierdzający zawarcie umowy pożyczki k. 114-115, potwierdzenie przelewu k. 117, wzór umowy pożyczki k. 81)

W dniu 19 września 2017 roku (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. (dawniej (...) sp. z o.o. S.K.A.) zawarła z Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. umowę przelewu wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji. Na jej mocy Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty nabyła wierzytelność przysługującą z tytułu umowy pożyczki numer (...) (umowa cesji z załącznikiem k. 146-150)

W dniu 5 lipca 2019 roku nastąpiła zmiana nazwy powoda na (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.. (wydruk z KRS k. 93-93v)

Pozwany Z. A. nigdy nie zawierał umowy pożyczki odnawialnej V..pl z (...) sp. z o.o., nie składał wniosku o udzielenie mu pożyczki, jak również nie dokonywał żadnych przelewów weryfikacyjnych z konta w Banku (...) S.A. na rzecz tejże spółki. Co więcej, w listopadzie 2014 roku nie posiadał rachunku bankowego w Banku (...) S.A. (przesłuchanie pozwanego k. 241-242)

Pozwany od 27 września 1999 roku jest zameldowany na stałe w Ł. przy ul. (...). Posiadał dowód osobisty o numerze (...) wydany przez Prezydenta Miasta Ł. dnia 22 marca 2004 roku, który stał się nieważny w dniu 24 marca 2014 roku wobec upływu terminu ważności. Od tej daty pozwany posługuje się dowodem osobistym o numerze (...) wydanym przez Prezydenta Miasta Ł. dnia 6 marca 2014 roku (zaświadczenie o zameldowaniu na pobyt stały k. 13v, zaświadczenie k. 20).

Z. A. w dniu 8 czerwca 2015 roku złożył zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa oszustwa polegającego na tym, że nieznaną osobą posłużyła się jego danymi osobowymi - w tym numerem PESEL i numerem poprzedniego dowodu osobistego - by zawrzeć na odległość umowę kredytową z (...) sp. z o.o. Osoba ta podała nieprawdziwy adres Z. C., ul. (...). Kwota pożyczki została przelana na numer rachunku bankowego (...). W wyniku tego zawiadomienia, w dniu 14 czerwca 2017 roku Sąd Rejonowy w T. w sprawie o sygnaturze akt VI K 383/16 prawomocnie skazał I. S. za przestępstwo oszustwa opisane powyżej. (zawiadomienie k. 223-225, wyrok wraz z uzasadnieniem k. 228-230v).

Poczynione ustalenia faktyczne Sąd oparł na dokumentach oraz kserokopiach dokumentów załączonych do akt sprawy, które to ocenił mając na względzie dyspozycje art. 308 k.p.c., a których prawdziwość nie została zakwestionowana przez strony. Sąd skorzystał również z przesłuchania stron z ograniczeniem do przesłuchania pozwanego, który zanegował fakt zawarcia umowy pożyczki z (...) lub innym podmiotem w listopadzie 2014 roku, zaprzeczył również aby przelewał jakiegokolwiek kwoty na rachunek spółki (...).

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu jako niezasadne.

Podstawą dochodzonego roszczenia była umowa pożyczki o numerze (...) zawarta drogą elektroniczną w dniu 8 listopada 2014 roku pomiędzy (...) sp. z o.o. a Z. A..

Na wstępie rozważań poczynić należy uwagę natury ogólnej, a mianowicie zgodnie z ogólną regułą rozkładu ciężaru dowodu wynikającą z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Potwierdzeniem zasady kontradiktoryjności procesu cywilnego są również przepisy art. 3 k.p.c., 232 k.p.c. i 381 k.p.c. Tym samym onus probandi w przedmiotowej sprawie spoczywał na stronie powodowej, bowiem to powód żądał zasądzenia w toku przedmiotowego postępowania określonej kwoty. Wskazać przy tym należy, iż postępowanie cywilne jest kontradiktoryjne i nie jest rzeczą sądu zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia, wyjaśnienia, wykazania zasadności twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17.12.1996 w sprawie sygn. akt: I CKU 45/96, OSNC 1997 r., Nr 6-7, poz. 76). Powinności, o której mowa powyżej, powód nie sprostował, bowiem legitymacja bierna pozwanego nie została udowodniona.

Powód oparł swoje żądanie na przepisie art. 720 k.c., w myśl którego przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Zgodnie ze stanowiskiem judykatury ustawowa definicja pożyczki wskazuje, że świadczeniem dającego pożyczkę jest przeniesienie na własność biorącego pożyczkę określonej ilości pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku i wykonanie tego świadczenia dający pożyczkę powinien udowodnić w procesie cywilnym. Dopiero wówczas zasadne staje się oczekiwanie od biorącego pożyczkę, że udowodni on spełnienie swego świadczenia umownego tj. zwrot pożyczki (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 17 kwietnia 2012 r., sygnatura akt I ACA 285/12). Innymi słowy pozwany, od którego powód domaga się zwrotu pożyczki, nie musi wykazywać zwrotu pożyczki, dopóty powód nie wykaże, że pożyczki udzielił. W ocenie Sądu z powyższej powinności powód wywiązał się jedynie częściowo, gdyż wykazał jedynie, że wierzyciel pierwotny udzielił pożyczki osobie posługującej się rachunkiem bankowym o numerze (...) w (...) Bank S.A., jednak nie był to pozwany Z. A., o czym poniżej.

Zgłoszony w sprawie zarzut braku legitymacji biernej pozwanego okazał się zasadny. W ocenie Sądu zaferowany przez stronę pozwaną materiał dowodowy – zwłaszcza dokumenty z akt sprawy karnej toczącej się przed Sądem Rejonowym w Tarnowskich Górach o sygnaturze akt VI K 383/16 – świadczą o tym, iż umowę pożyczki z dnia 8 listopada 2014 roku zawarła osoba trzecia, posługująca się niektórymi danymi osobowymi Z. A.. Podała ona fałszywy adres zamieszkania, pod którym pozwany nigdy nie zamieszkiwał, zaś kwota pożyczki została przelana na rachunek bankowy, który nie należał do Z. A.. Podkreślić należy, że pozwany kategorycznie zaprzeczył, by kiedykolwiek zawierał z (...) sp. z o.o. umowę pożyczki czy też składał wniosek o taką pożyczkę lub dokonywał przelewów weryfikacyjnych. Co więcej, jak wynika z dowodów przedstawionych przez stronę pozwaną, Z. A. nigdy nie był zameldowany pod adresem wskazanym w umowie pożyczki, zaś numer dowodu osobistego podany w tej umowie był numerem dowodu, którym pozwany już się nie posługiwał w dacie zawarcia umowy pożyczki, gdyż dowód ten stracił ważność około 8 miesięcy wcześniej. W konsekwencji, wobec zaprzeczenia przez pozwanego swojej legitymacji biernej, to na powódzie spoczywał obowiązek udowodnienia, że to Z. A. jest osobą, która zawarła umowę i której została udzielona kwota pożyczki. Obowiązki temu powód nie sprostował. Powód nie wykazał również, że rachunek bankowy numer (...) należy w istocie do pozwanego, czemu wprost zaprzeczył Z. A.. Tym samym powód nie zdołał udowodnić, że to Z. A. był odbiorcą środków pieniężnych przekazanych tytułem umowy pożyczki z dnia 8 listopada 2014 roku. Na marginesie zaznaczyć należy, iż z załączonych dokumentów ze sprawy karnej VI K 383/16 wynika, iż osoba trzecia (I. S.) założyła w (...) Bank S.A. poprzez Internet rachunek bankowy o numerze (...), który został zarejestrowany na imię i nazwisko Z. A.. Tym samym załączone do akt potwierdzenie przelewu kwoty pożyczki na ten rachunek bankowy nie dowodzi tego,

że to pozwany Z. A. był jego odbiorcą ani tego, że wcześniej zawarł on umowę pożyczki i wyraził zgodę na warunki umowy. Podkreślenia wymaga również, że powód nie dysponuje żadną umową lub dokumentem, którą po przesłaniu do pożyczkobiorcy ten powinien podpisać i odesłać do pożyczkodawcy.

Na marginesie zważyć należy, iż w ocenie Sądu powód nie wykazał także swojej legitymacji czynnej, albowiem nie zostały załączone do akt sprawy dokumenty na dowód przelewu wierzytelności przysługującej pierwotnemu wierzycielowi (...) sp. z o.o. na rzecz powoda działającego w przeszłości pod nazwą (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo-akcyjna z siedzibą w W..

W konsekwencji, zdaniem Sądu przedstawione przez powoda dokumenty nie potwierdziły, że to pozwany skutecznie zawarł umowę pożyczki z dnia 8 listopada 2014 roku i że to on był odbiorcą środków pieniężnych przelanych przez wierzyciela pierwotnego na rachunek bankowy w (...) Bank S.A. Nie sposób zatem przyjąć, że to Z. A. był stroną umowy pożyczki stanowiącej źródło dochodzonego przez powoda roszczenia. Biorąc pod uwagę przedstawione wyżej okoliczności, Sąd w punkcie pierwszym wyroku powództwo oddalił jako niezasadne.

W punkcie drugim wyroku Sąd orzekł o kosztach procesu na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania. Pozwany wygrał proces w 100%. Dlatego strona powodowa winna zwrócić pozwanemu Z. A. poniesione przez niego koszty procesu łącznie w wysokości 1.217,00 złotych, na którą składa się: wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 1.200,00 zł ustalone na podstawie ustalone na podstawie § 2 pkt 3 (w brzmieniu obowiązującym na dzień wytoczenia powództwa) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku

w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. Z 2015 r., poz. 1804) oraz suma 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Sąd nie uwzględnił wniosku pełnomocnika o zastosowanie wyższej stawki. Zgodnie z art. 98 § 3 w zw. z art. 99 k.p.c., do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Stosownie zaś do art. 109 § 2 zdanie drugie k.p.c., przy ustalaniu wysokości kosztów poniesionych przez stronę reprezentowaną przez pełnomocnika będącego radcą prawnym sąd bierze pod uwagę niezbędny nakład pracy pełnomocnika oraz czynności podjęte przez niego w sprawie,

a także charakter sprawy i wkład pełnomocnika w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia. W ocenie Sądu nie istniały wystarczające podstawy do przyznania wynagrodzenia pełnomocnika w podwyższonej stawce z uwagi na zawilość sprawy czy jej wyjątkowość. Sądowi wiadome jest bowiem z urzędu, tak samo jak pełnomocnikowi pozwanego, iż prowadził on spory o analogicznym stanie faktycznym i prawnym przed tutejszym Sądem.

Jednocześnie w punkcie trzecim wyroku Sąd oddalił wniosek interwenienta ubocznego o zasądzenie kosztów postępowania. Koszty procesu na rzecz interwenienta ubocznego określa art. 107 k.p.c., zgodnie z którym Sąd może także przyznać interwenientowi koszty interwencji od przeciwnika obowiązwanego do zwrotu kosztów. Prokura Niestandardowy Sekurytyzacyjny Funduszu Inwestycyjny Zamknięty

z siedzibą we W. przystąpił do procesu po stronie powoda, który przegrał sprawę, zatem brak jest podstaw do zasądzenia kosztów na rzecz interwenienta ubocznego.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w sentencji.